

statsministeren og justitsministeren kan bekræfte, at det vil blive taget med ind. Så er der indbygget noget omkring de virkelige problemer i det arbejde, der skal foregå. Så det håber jeg på, og hvis det er tilfældet, vil jeg også anbefale, at Enhedslisten støtter forslaget.

Vi har jo samme udgangspunkt som hr. Kristian Thulesen Dahl også har nævnt på et tidligere tidspunkt i debatten, at vi faktisk slet ikke bryder os om dette her spindoktorvæsen, men hvis et flertal i Folketinget insisterer på, at det skal fortsætte, må vi jo kæmpe for at begrænse skaderne så meget som overhovedet muligt.

Men nu afventer jeg statsministerens og justitsministerens besvarelse.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Efter den sidste halve times debat er der jo ikke så voldsomt meget mere at komme efter i debatten. Nu er Enhedslisten også på vej med på vognen, og jeg synes selvfølgelig også, det er fint i den fælles sags tjeneste, at uanset at der kan være forskellige holdninger til brugen af særlige rådgivere i ministerierne, så har vi alle sammen en fælles interesse i, at det, når de bliver brugt – og det er der jo et stort flertal i Folketinget der er tilhænger af – sker på et så afklaret grundlag som overhovedet muligt.

Jeg vil godt som andre ordførere sige tak til SF og specielt til hr. Aage Frandsen for at have rejst denne debat og for i øvrigt vedholdende at rejse debat om ikke bare brugen af særlige rådgivere, men om vores embedsværk i det hele taget og forholdet mellem embedsmænd og politikere.

Udviklingen vedrørende de særlige rådgivere har fundet sted over en årrække, og det, der er fundamentet for den debat, vi har i dag, er jo både Bundgaard-Nielsen-udvalgets betænkning og SR-regeringens redegørelse fra oktober 2001.

For Kristeligt Folkeparti vil jeg godt tilkendegive, at det heller ikke er, fordi vi hører til dem, der har ivret, for at regeringer skulle gøre brug af de særlige rådgivere. Vores opfattelse har hele vejen igennem været den, at vi mener, at embedsværket til enhver tid skal kunne betjene den til enhver tid siddende minister på de områder, hvor ministeren har brug for at blive betjent. Det gælder også i forhold til kommunikationen med

omverdenen og også kommunikationen med medierne som sådan.

Jeg mener i den forstand, at der ikke er noget særligt, der taler for, at et embedsværk eller en minister nødvendigvis må gøre brug af særlige rådgivere for at kunne håndtere specielt den kommunikationsmæssige situation, vi står i i dag anno 2003. Vi har egentlig fuld tillid til, at vores embedsværk så professionelt, som det er, også kan håndtere omgangen med omverdenen og omgangen med pressen på ministerens vegne.

Kl. 13.30

Men nu er de særlige rådgivere jo kommet ind, og det sker så heldigvis også med både Bundgaard-Nielsen-udvalgets betænkning og også med SR-regeringens redegørelse på et klarere grundlag, end da de kom i sin tid.

For os er det vigtigt, at de særlige rådgivere kommer og går med ministrene. Det er selvfølgelig også dér, problemet kan være for de særlige rådgivere selv, men det er nu engang vigtigt at fastslå, hvis man ønsker at bibeholde ministerstyret, og det gør vi fra Kristeligt Folkepartis side.

Spørgsmålet om, hvor man må trække grænser, har været nævnt i debatten i dag – det var særlig fra statsministerens og justitsministerens side. De grænser er jo så trukket, også i forlængelse af SR-regeringens redegørelse, og jeg synes, de grænser, der er blevet trukket, har været udmærkede på det overordnede plan. Jeg er også tilfreds med, at ministrene – jeg tror, det gjaldt dem begge – erkendte, at der har været begået fejl også fra særlige rådgiveres side.

For Kristeligt Folkeparti at se ligger problemerne – problemer, som efter vores opfattelse vil blive belyst også i det udvalgsarbejde, der nu går i gang – ved den nuværende brug af de særlige rådgivere især i de særlige rådgiveres forhold til ministrenes partier og partiorganisation, og det gælder også, som hr. Aage Frandsen pegede på det indledningsvis, hvis særlige rådgivere står i et aflønningsforhold til et parti. Det mener vi sådan set ikke bør finde sted, for vi synes, der netop skal være helt klare linjer mellem den særlige rådgiver og ministerens partiorganisation, klare linjer i den forstand, at man ikke dér sammenblander interesser.

Der har i debatten også været lidt fokus – og det kan man sige ligger i udkanten af debatten – på spørgsmålet om folkeafstemninger, og hvordan embedsværket i den forbindelse skal medvirke. Jeg vil blot sige, at netop vedrørende det